

Κόβας ἔχει ἀξία σὰ διηγήματογράφος ἀφοῦ γιὰ μιὰ στιγμή ξεχνί-
σαι διαβάζοντας τὸ βιβλίον του, καὶ παρακολουθεῖς μ' ἐνδιαφέρον
καὶ μὲ «πίστη» ἀκόμα μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς, τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ
ἐλληνικοῦ νησιοῦ μὲ τὶς προλήψεις, τὶς παράλογες θρησκευτικὰς
ἀντιλήψεις, τὶς δεισιδαιμονίες· δὲν σοῦρχεται νὰ κρίνεις ἂν σήμε-
ρ᾽ αὐτὴ τὴν πλευρὰ στέκει νὰ μελετήσεις τὰ ἔθιμά μας, σοῦρχε-
ται νὰ τραγουδήσεις μὲ τοὺς χωριανούς στὰ πανηγύρια, σοῦρχεται
νὰ χορέψεις στὶς γιορτὲς τους, νὰ συγκινηθεῖς μὲ τὸν πόνο τους,
νὰ χαρεῖς μὲ τὴ χαρὰ τους. Κι' αὐτὸ πού κατορθώνει ὁ κ. Κόβας
εἶναι πάρα πολὺ. Τὸ ἡθοιογραφικὸ διήγημα γίνεται πολὺ· περὶ εὖ-
χάριστο ὅταν οἱ ἔννοιες καὶ ὁ σκοπὸς βγαίνουν ἀπὴν λογοτεχνικὴ
παρουσίαση ἐπεισοδίων, ἀναμνήσεων, καὶ (ιδίως) ὅταν ὁ συγγρα-
φεὺς φαίνεται νᾶζησε, νὰ ἔλαβε μέρος, νὰ εἶναι καὶ ὁ ἥρωας πολ-
λὲς φορὲς τὰ διηγήματά του πέρνουν ἓνα ζωηρὸ ὑποβλητικὸ χρῶμα.

Ὁ κ. Κόβας ἔχει ἐτοιμὴ γιὰ νὰ τυπωθεῖ καὶ πολλὴ ἄλλη
ἐργασία στὴν ὁποία ἀναμφισβήτητα, — μὲ τὰ προσόντα πού μᾶς
παρουσιάζεται — θὰ ἀντικαταθῇ ἡ ποιητικὴ του ἔξαρση, μὲ βα-
θύτερη ψυχολογικὴ προετοιμασία καὶ περισσότερη τεχνικὴ στὸ
ῥυθμό.

Ρ. Σ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

«*Νέα Ἑστία*», 15 Δεκεμβρίου 1927. Πολὺ πλούσιο σὲ ὕλη
καὶ λαμπρὸ σὲ ἐμφάνιση τὸ Χριστουγεννιάτικον τεῦχος τῆς «*Νέας
Ἑστίας*». Διαλεχτοὶ συνεργάτες, ὡραία εἰκονογράφηση. Ἀρχίζει
μ' ἓνα μεγάλο ποίημα τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ «*Ρωμαντικά Γυμνά-
σματα*». Ἔχει ἐπίσης ποιήματα τοῦ Γ. Δροσίνῃ «*Ἡρώδες*», τοῦ
Λάμπρου Πορφύρα ἀπὲς «*Φωνὲς τῆς Θάλασσας*» ὁ Μαρίνος Σι-
γοῦρος δημοσιεύει «*τὸ βιολὶ τῶν Ἀτσιγγάνων*», ἓνα ὡραῖον ἐκτενὲς
ἀφηγηματικὸν ποίημα πού τὸ συνωδεύουν καὶ εἰκόνες τοῦ ζωγράφου
Β. Γερμένη· εἶναι γραμμένο στὰ 1906· ὁ Ζαχ. Παπαντωνίου «*Τὸ
Νερὸ*» καὶ τὸ «*Φεγγάρι*». Ἡ κ. Αἰμιλία Στεφ. Δάφνη δημοσιεύει
χαριτωμένους στίχους καὶ ὁ κ. Σέφερλης «*Ἀπόκοσμον μῆνυμα*».
Ἀπὸ ἓνα ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Α. Σωτηρίου (συνωδευόμενον μὲ εἰκόνες)
πληροφοροῦμαστε ὅτι μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἑορτῶν τοῦ Φώσκολου
μπήκε ἡ βάση ἀξιόλογου Μεσαιωνικοῦ Μουσείου στὴ Ζάκυνθο.
Ἦδη ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Λαμπρόπουλος ἔχει περισυλλέξει πολλὰ
ἀντικεῖμενα ἀρχαῖα καὶ μεσαιωνικῆς τέχνης: μαρμάρινα γλυπτά,

βενετικά γλυπτά, ξυλόγλυπτα τέμπλα καὶ προσκυνητάρια, ἱερατικά
ἄμφια, πολύτιμα ἐκκλησιαστικά σκεύη.

Στὸ τεύχος βρίσκουμε διηγήματα Κατίνας Γ. Παπᾶ, Γιά-
νη Βλαχογιάννη, Γ. Ἀθάνα, Χάρη Σταματίου. Ὁ Πέτρος Χάρης
ἔχει μιὰ μελέτη γιὰ τὸν Ἀνδρέα Καρκαβίτσα

1ης Ἰανουαρίου 1928. Πρῶτο τεύχος τῆς Β'. χρονιάς. Ὁ
Κλ. Παράσχος δημοσιεύει ἐπισκόπηση τῆς λογοτεχνικῆς κίνησης τοῦ
1927 τὴν ὁποία βρίσκει φτωχή καὶ ἀπὸ ἀποψη ποιότητος καὶ ἀπὸ
ἀποψη ποσότητος. Ἀπτὰ ἐκδοθέντα μέσα στὸ χρόνο ἔργα ξεχωρί-
ζει μόνο τοὺς «Σκλάβους πολιορκημένους» τοῦ Βάρναλη, τὸν «Νι-
κηφόρο Φωκᾶ» καὶ τὸ «Salvatores Dei» τοῦ Καζαντζάκη, καὶ τὸ
«Σταμάτημα» καὶ τὸ «Οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ Ἑλληνισμός μου» τοῦ
Ἰωνος Δραγούμη. Ὁ Ἀρ. Κουρτίδης μᾶς δίνει τὴν ἀρχὴ τῆς
διάλεξής του (στὸν «Παρθενό» 8 Νοεμβρίου 1927) γιὰ τὸν
Γουλιέλμο Μύλλερ, τὸν ποιητὴ τῶν Τραγουδιῶν τῶν Ἑλλή-
νων. Βρίσκουμε ἓνα σημεῖωμα τῆς Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη «Τὸ
Ρουμλούκι» ἀπτὴ μελέτῃ της πάνω στὴ Νεοελληνικὴ λαϊκὴ Τέχνη
ποὺ θὰ ἐκδοθεῖ προσεχῶς. Μᾶς ἄρесе τὸ διήγημα ποὺ θὰ τυπωθεῖ
μὲ συνέχεια τοῦ κ. Νίκου Λουκοπούλου «Ὅταν πέθανε ἡ Ἀγγέλα»
καὶ τὸ ὕφος του καλὸ καὶ οἱ τύποι ζωηρὰ παρουσιασμένοι καὶ χα-
ρακτηριστικὰ ψυχολογημένοι.

«*Νεοελληνικά Γράμματα*». Δεκέμβρης 1927 (Βιβλίο 15ο, χρο-
νιά Β'). Ἡ ὕλη του πάντα ἐκλεκτή. Ὁ Μιχ. Γ. Πετρίδης ἔχει
ἓνα ποίημα «Ἡ ἀρραβωνιασμένη». Ὁ κ. Ἀντ. Γιαλούρης μᾶς
δίνει ἓνα διήγημα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν προσφυγικὸ κόσμον τῶν
ἔσπιτωμένων καὶ διωγμένων ρωμιῶν ἀπτὰ χωριὰ τῆς Θράκης τὰ
κοντινὰ τῆς Πόλης μὲ τὸν τίτλον «Στὴν πλώρη».

Ξεχωρίζουμε «Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό μιᾶς μεγάλῃς κυρίας» τοῦ
κ. Βελ. Φρέρη· σὲ ὕφος δυνατό καὶ χαρακτηριστικὸ περιγράφει τὸ
πῶς συμπονοῦν οἱ πλούσιοι. Μιὰ μεγάλη κυρία ἔβλεπε ἀπτὸ πα-
ράθυρό της κάθε πρωτὶ μιὰ ζητιανίτσα, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐνοχλοῦσε
τὸ τακτικὸ αὐτὸ ἀντίκρουσμα τῆς ἀνθρώπινῃς δυστυχίας, τὴ φώναξε
νὰ τὴ συμβουλέψῃ μὴ πάρει καὶ χειρότερον δρόμον. Ὅταν τὸ κο-
ριτσάκι ἀράδιασε τίς λεπτομέρειες τῆς κατάντιας του, ἡ κυρία
πίστωθηκε πῶς μόνο νὰ ζητιανεύῃ μπορούσε καὶ τὸ ἔστειλε πίσω
στὴ μοῖρα του. Κι ὅταν μετὰ μέρες τὸ κοριτσάκι δὲ φάνηκε
πεῖα ἡ κυρία ἠσύχασε γιατί σκέφθηκε πῶς θὰ τὸ ἀνάπαυε ὁ Θεὸς
ποὺ τὸ σπλαχνίστηκε. Νὰ πῶς συμπονοῦν οἱ μεγάλοι. Οἱ σελίδες
αὐτὲς εἶναι ἀπτὶς περὶ καλῆς τοῦ κ. Β. Φρέρη.

Ὁ κ. Γιάννης Μουρέλλος ἐξακολουθεῖ τὴ σειρά τῶν διηγημάτων του μὲ ρούσικα θέματα. Στὸ τεῦχος αὐτὸ ἔχει τὴν “Τατιάνα Βανόβνα Κασκίν”.

“**Νεοελληνικὴ Τέχνη**” ἀριθ. 11-12. Μὲ τὸ πρωτοχρονιάτικο αὐτὸ τεῦχος τὸ περιοδικὸ κλείνει τὸν πρῶτο του χρόνο. Βγήκε μὲ περισσότερες σελίδες καὶ μὲ εἰκόνες συνεργατῶν του. Ξεχωρίζουμε τὰ διηγήματα τοῦ κ. Α. Δ. Παπαδήμα “Μιὰ καλὴ λύση” καὶ τοῦ κ. Μ. Δάναλη “Τὸ κυνήγι τοῦ θανάτου” παρμένα καὶ τὰ δυὸ ἀπὲρ γύρω μας ζωὴ σ’ ὅλη τῆς τὴν πραγματικότητα καὶ μὲ δική μας ψυχολογία. Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε δυστυχῶς τὸ ἴδιο γιὰ τὸ “Παιγνίδι τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ θανάτου” τοῦ κ. Δ. Τερζάκη ποὺ μοιάζει ἄλλης ἐποχῆς καὶ ὅχι ταιριαζόμενο στὴ σημερινὴ νοοτροπία μας.

Τὸ ποίημα “Μισὴ ἱστορία” τοῦ κ. Τέλλου Ἄγρα μᾶς συγκίνησε μὲ τὴ δυνατὴ του ὑποβλητικότητά στο μοτίβο καὶ τὸν στίχο. Βρίσκουμε ποιήματα Φώτου Γιοφύλλη, Μ. Ζώτου, Παύλου Κριναίου.

“**Ἀναγέννηση**” χρονιά Β’. Νοέμβριος 1927. Τὸ τεῦχος αὐτὸ ἔχει ἐκλεκτὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα συνεργασία. Ἡ μελέτη τῆς κ. Ἀγγελᾶς Θρ. Καστανάκη γιὰ τὸν Ζαν - Ζάκ Ρουσώ πολὺ ἀξιοπρόσεκτη. Ἐξετάζει καὶ τοποθετεῖ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συγγραφέα ποὺ θεωρεῖ ἐμπυκρωτὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ, ἐπεξηγεῖ τὶς κοινωνιστικὲς του ἀντιλήψεις μὲ πολὺ ὀρθόφρονο τρόπο. Ἐνα ἄρθρο τοῦ κ. Μ. Φιλήντα πάνω στὴν ὀρθογραφία ἢ μᾶλλον στὴ φτογγολογία μὲ βαθυστόχαστα ἐπιχειρήματα ἀντικρούει τὶς γνώμες τοῦ κ. Γιαννίδη. Ἡ Σέμνη Παπασπυρίδη γράφει γιὰ τὸ Ἄγαλμα τοῦ Λεωνίδα (ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ Ἐθνικὸ Ἀρχαιολογικὸ μας Μουσεῖο) καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ βάλει στὴν ἐποχὴ του. Ἐπίσης συνεργάζονται Κ. Δ. Σωτηρίου, Χ. Καρούζος.

“**Ἑλληνικὰ Γράμματα**”. 1-2,3. Στὸ πρῶτο τεῦχος ἓνα ἄρθρο τοῦ Κ. Θ. Δημαρᾶ, “Γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ”. “Ἡ κοινωνία καὶ τὸ θεάτρο” διάλεξη τοῦ κ. Ρῶτα ποὺ δόθηκε στὸ Δημοτικὸ θέατρο τοῦ Πειραιᾶ στίς 6 τοῦ Δεκεμβρίου. Βρίσκουμε τρία νόστιμα διηγηματάκια “Καλοὶ ἄνθρωποι” τοῦ Πέτρου Χάρη, “Φιλὶ καὶ κλάμα” τοῦ Γιάννη Βλαχογιάννη (γιὰ τὴν ψυχολογία τῶν παιδιῶν) καὶ “Θεῶρες” τῆς Ἑλλης Β. Δασκαλάκη. Δημοσιεύονται καὶ τρία ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Καραϊσκάκη πρὸς τὸν Σαφάκα: στὸ πρῶτο ὁ Καραϊσκάκης τοῦ ἀναγγέλλει τὴν περίφημη νυχτερινὴ ἐπίθεσιν

του κατά τοῦ Ὁμάρ Πασᾶ Καρυστινοῦ τῆς 5 Φεβρουαρίου 1827· τὸ δεύτερο δίνει σπουδαῖες εἰδήσεις γιὰ τὸν πόλεμο τῶν Σιλώνων στὰ 1827· καὶ τὸ τρίτο εἶναι μιὰ ἐπίπληξη γιατί τόλμησε ὁ Σοφάκας νὰ πῆρει, φτίνεται, πρωτοβουλία στὰ στρατιωτικὰ ζητήματα τῆς Ρούμελης. Τὸ ὑστερόγραφο ποῦ ἔχει τὸ γράμμα εἶναι γραμμένο σὲ τόνο φιλικὸ καὶ μαλακώτερο καὶ δίνει εἰδήσεις γιὰ μιὰ μάχη ποῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ γνωστὴ μάχη ποῦ ἔκαμε ὁ Καραϊσκάκης μὲ τὸν Κιουταχῆ. Τὰ γράμματα αὐτὰ παραχώρησε στὸ περιοδικὸ ὁ κ. Δ. Λουκόπουλος, ταξινόμος τοῦ Λαογραφικοῦ ἀρχείου.

Στὸ 3ο τεῦχος βρίσκουμε ἓνα διήγημα τοῦ Πολυδ. Παπαχριστοδούλου “Στὸ γκρεμό”. Μᾶς παρεξένεψε τὸ φέροισιμο τοῦ χωρικοῦ νὰ σκοτώσει ρίχνοντάς το ἀπὸ γκρεμὸ τὸ ἄρρωστο ἄλλογὸ του ποῦ τὸν εἶχε δουλέψει 20 χρόνια. Τὸ θεωροῦνε πάντα βάρος τους οἱ χωρικοὶ τὸ ζῶο ποῦ δὲν τοὺς χρησιμεύει πειά, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο ἄσπλαχνοι κι’ οὔτε τόσο ἀποφασιστικοί. Νομίζουμε τουλάχιστα.

Πολὺ καλὴ ἐκλογή ἔκαμε ὁ Ἐκδοτικὸς οἶκος Κασσιγόνη τυπώνοντας στὸ μηνιαῖο περιοδικό του “Ἐρευνα” (Δεκέμβριος 1927) τὴν μελέτη γιὰ τὸν Ἀριστοτέλη τοῦ Ἐμμονουήλ Ροῖδης, ἡ ὁποία εἶχε φανεῖ πρώτη φορὰ στὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ 1889—1898. Στὴν ἀρχὴ τοῦ τεύχους τῆς “Ἐρευνας” ὑπάρχουν μερικὲς βιογραφικὲς σημειώσεις γιὰ τὸν Ροῖδην (1835—1904) καὶ γιὰ τὸ ἔργο του. Στὴν μελέτη ποῦ δημοσιεύει ἡ “Ἐρευνα” θὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης τὸν βίον τοῦ Ἀριστοτέλη, καὶ ἔκθεσι τῆς φιλοσοφίας του καὶ τῆς πολὺ μεγάλης ἐπίδρασής της καὶ στὸν ἀρχαῖο κόσμον καὶ στὸν μεσαῖωνα. Οἱ ἄραβες εἶχαν πολὺ βαθὺ θαυμασμὸ γιὰ τὸν Ἀριστοτέλη. “Παρ’ αὐτοῖς” λέγει ὁ Ροῖδης, “Ἀριστοτέλης καὶ φιλοσοφία εἶχον καταντήσῃ νὰ θεωρῶνται ὡς τὰ ἀκριβέστατα τῶν συνωνύμων· οὐδὲ πιστεύομεν ὅτι δύναται νὰ εὗρεθῇ ἄλλο ἐγκώμιον τοῦ φιλοσόφου δυνάμενον νὰ ὑπομείνῃ τὴν σύγκρισιν πρὸς ὅσα λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ Ἀβερρόης ἐν τῷ προλόγῳ τῆς μεταφράσεως τῶν Φυσικῶν ὡς ἐξῆς: “Συγγραφεὺς τοῦ ἀνὰ χεῖρας βιβλίου εἶναι ὁ πολὺς Ἀριστοτέλης, υἱὸς τοῦ Νικομάχου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς δημιουργὸν ἅμα καὶ τελειωτὴν τῆς ἐπιστήμης, τῆς τε λογικῆς, τῆς φυσικῆς καὶ τῆς μεταφυσικῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὔτε ἐγράφη πρὸ αὐτοῦ σπουδαῖόν τι περὶ τούτων, οὔτε κατῴρθωσαν οἱ διάδοχοι αὐτοῦ εἰς διάστημα δεκαπέντε αἰώνων νὰ προσθέσωσι τὸ ἐλάχιστον ἄξιον λόγου εἰς ὅσα εἶπε”. Μεταξὺ τῶν μεταφράσεων τῶν ἔργων τοῦ Ἀριστοτέλη ἀναφέρει ὁ Ροῖδης λατινικὴν καμωμένην ἀπὸ τὸν Βησσαρίωνα.

“Νέη Ἐπιθεώρηση”. Μηνιαία ἔκδοσις. Γενάρης 1928. — Ποίημα τοῦ Γιάνη Ἀγκυλίου. Ὁ Ἀντρέας Ζέβγας μιλεῖ γιὰ τὸν Παναῖτ Ἰσραῖλ, τὴ ζωὴ του καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ἀρχίζει ἓνα ἄρθρον τοῦ Πέτρου Πικροῦ “Ὁ Φώσκολος δίχως θυρόλον”.

Μέσα στὰ σημειώματά της ἡ “Νέα Ἐπιθεώρηση” ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Δελφικῆς προσπάθειας. Δὲν συμφωνοῦμε μὲ τὴν τακτικὴν τοῦ περιοδικοῦ· διαμαρτυρόμαστε ἔντονα. Τὸ θαυμάσιον καὶ βαρὺ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ φέρει σὲ πέρας ὁ Ἀγγελος Σικελιανός, ὁ ἰδεολόγος αὐτὸς ἑλληνας, δὲν ἐνδιαφέρει, οὔτε πρέπει νὰ ἐνδιαφέρει μόνο μιὰ μεμονωμένη κοινωνικὴ ὁμάδα. Πρέπει ν’ ἀγκαλιασθεῖ ἀπ’ ὅλον τὸν ἑλληνικὸν κόσμον στὴν ψυχὴν τοῦ ὁποῖον ἄλλωστε ἀναμφισβήτητα θὰ βρεῖ ἀντίπαλον γιὰτὶ ἔχομε ὅλοι ἀνάγκη μιᾶς συνάσπησης γύρω ἀπὸ ἓνα ἀνώτερον ἰδανικόν γιὰ νὰ μπορέσουμε ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ πρόωρες ἀποφάσεις καὶ ξενικὰς ἐπιδράσεις ν’ ἀντλήσουμε “τὸ ὀξυγόνον ποῦ μᾶς χρειάζεται γιὰ τὴ μελλοντικὴ κοινωνικὴ εὐεξία καὶ ἀντοχή”.

“Ἀργώ”. — Μιὰ ἀποτυχημένη προσπάθεια αὐτὸ τὸ περιοδικόν. Ὑστερ’ ἀπὸ 8 μῆνες ξαναπαρουσιάζεται καὶ δημοσιεύει καὶ ἄρθρον μὲ συνέχεια (!!) ἀπὸ προηγούμενον τεῦχος.

Συνεργάζονται Ν. Γοιμάλδης, Ἡλ. Γκανούλης, Μ. Βάλας, Μικέλης Ἀβλιχος, Αἰμιλία Δάφνη (ἓνα ἔξοχον ποίημα), Πέτρος Μάγγης καὶ ἄλλοι.

“Ἀτλαντὶς” Ὀκτώβριος - Νοέμβριος 1927, μηνιαῖον περιοδικόν. Νέα Ὑόρκη. Τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου δίνει πολλὰς βιογραφικὰς πληροφορίες γιὰ τὸν Σόλων Βλαστόν, τὸν ἰδρυτὴν τοῦ περιοδικοῦ, ποῦ πέθανε πέρσι στὸ Παρίσι σὲ ἡλικίαν 76 ἐτῶν. Δίνει ἐπίσης πέντε προσωπογραφίας αὐτοῦ. Ἡ “Ἀτλαντὶς” ἄρχισε στὰ 1891, ὡς μικρὸν ἑβδομαδιαῖον φύλλον. Ἀρθρα, μὲ εἰκόνες, γιὰ ἑλληνικὰ μέρη. Ἀναδημοσιεύει ἔξοχους στίχους (“Δεῖπνος”) τοῦ Σικελιανοῦ. Μὲ πολὺ ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ι. Κ. Χρυσανθοπούλου “Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς Ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου (ἐκ τῶν ἐφημερίδων τοῦ φθινόπωρου τοῦ 1827).

“La Semaine Egypti nne”, Χριστουγεννιάτικον τεῦχος. Ἐχει στίχους τῶν γνωστῶν ποιητῶν Vanderbroght καὶ Fiechter ἓνα ἄρθρον γιὰ τὸν αἰγύπτιον ποιητὴ Ἀχμετ Ράσεμ· εἰκόνες τοῦ γραϊζοκαθολικοῦ ναοῦ Καΐρου (στὸν ὁποῖον ἐργάστηκε ὁ ἀρχιτέκτων Μπιμπικώφ)· ἄρθρον τοῦ Ἀχμετ Ράσεμ γιὰ τὸν Sintès. Διαβά-

ζουμε σημειώματα (συνοδευόμενα με τις εικόνες τους) για τις ελληνίδες καλλιτέχνιδες Δρακίδη - Νικολακάκη, Βαλσαμάκη, και Μαρίκα Νέζεο.

“*Παναγύπτια*”, εβδομαδιαίο περιοδικό για παιδιά, εφήβους και κορίτσια. Εκδίδεται από τα “Γράμματα” Αλεξάνδρεια. — Η ύλη τους είναι πάντα διαλεγμένη μ’ επιμέλεια ώστε και να διασκεδάζει και να διδάσκει τα παιδιά. Η “Εγκυκλοπαιδική Σελίδα”, τους μάς άρτές ξεχωριστά. Στο φύλλο της 21 Δεκεμβρίου διαβάζουμε βιογραφικές πληροφορίες για τόν λυκειάρχη κ. Ι. Γκίνα, και την γνώμη του για τα “Παναγύπτια” ή όποία είναι πολύ ευνοϊκή: θερμώς, λέγει, συσταίνει τὸ περιοδικό στους μαθητάς του λυκείου του. Οί “Μυθολογικές Ιστορίες” (ἀπό τὸ Γαλλικό τοῦ Em. Genest: μεταφραστίς ὁ κ. Ν. Μακρής) δίνουν στά παιδιά πληροφορίες πού θά τους εἶναι πολύ χρήσιμες σάν συναντοῦν στίς ἀναγνώσεις τους μυθεῖς γιά μυθολογικά πρόσωπα. Στο φυλλάδιο της 7 Ἰανουαρίου βλέπουμε (για τίς διαλέξεις της “Φιλικῆς εταιρίας” πού γίνονται τίς Κυριακές τὸ ἀπόγευμα στο ἐντενκτήριο τῶν “Γραμμάτων”) ν’ ἀγγέλλεται μιὰ ὁμιλία τοῦ Α. Βλάχου (ἐγγονοῦ τοῦ μεγάλου λογίου Ἀγγέλου Βλάχου) γιά τόν “Ἰούλιο Βέρν”. Ἐνα πρᾶγμα στο φυλλάδιο της 7 Ἰανουαρίου μάς λύπησε. Εἶναι ἡ ἐκκλήση πού βρέθηκε ἀναγκασμένη νά κάμει ἡ διεύθυνση τῶν “Παναγυπτίων”. Τὸ ὥραϊο περιοδικό αὐτό, πού ἔπρεπε νά ὑποστηρίζεται ἀπὲς ἑλληνικές οἰκογένειες καί τοὺς ἑλληνες δασκάλους, ἔφθασε στο σημεῖο ὅπου νά εἶναι προβληματική ἡ συνέχεια τῆς ἐκδόσῃς του γιατί παρουσιάζει ὑλική ζημία. Ἐλπίζουμε ὅτι ἡ ἐκκλήση θά βρεῖ τὴν πρέπουσα ἀτήχηση, καί ὅτι δὲν θά στερηθεῖ ὁ αἰγυπτιακὸς ἑλληνισμὸς τὸ χρησιμώτατο παιδικό περιοδικό του, πάνω στο ὅποιο τόση φροντίδα, τόση ἐργασία, τόσοσ κόπος καταβλήθηκαν.

“*Journal des Hellènes*”, ἡμερησίς, Παρίσι. Στόν ἀριθμὸ της 11 Δεκεμβρίου δίνονται γνῶμες γιά τὴν ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου συμπληρωματικές ἐκείνων πού δόθηκαν στο φύλλο πού τὸ “*Journal des Hellènes*” εἶχε ἀφιερῶσει στο μεγάλο ἱστορικό γεγονός.

“*Cinégraphe Journal*”. Τὸ εβδομαδιαίο αὐτὸ περιοδικό της Ἀλεξανδρείας — φιλολογικό, θεατρικό, καί κοσμικό — προσφέρει στοὺς ἀναγνώστας του ὕλη πάντοτε ἐνδιαφέρουσα· ἡ στήλη του

“Causons un peu”, ή στήλη “Courrier Littéraire” ἀρέσουν πολύ. Τὸ Χριστουγεννιάτικο τοῦ τεύχος ἐπιτυχημένο· ὁ κ. Πατρίς Ἀλβέρ σ’ αὐτὸ παραπονιέται (Causerie de Fin d’année) γιὰ τὴν κακιά του μοῖρα ποῦ τὸν κάμνει κάθε χρόνο νὰ ἔχει νὰ γράφει “le compliment du premier de l’an pour les journaux du cru”. Τὸ κακὸ αὐτό, λέει τοῦ ἄρχισε ἀπὸ μικρός: στὸ σχολεῖο, στοὺς Frères, ἔγραφε ἀνάλογα πράγματα γιὰ τοὺς δασκάλους τοῦ “dans le plus pur académisme”.

“*Ισις*”, σοβαρὴ ἐβδομαδιαία ἔκδοση ἀξία κάθε ὑποστήριξης.

“*Μύδα καὶ Τέχνη*”. Τὸ καλὸ περιοδικὸ ἐξακολουθεῖ μ’ ἐπιμέλεια τὴν ἔκδοσή του, πλουτίζοντας συνεχῶς τόσο τὸ τεχνικὸ ὅσο καὶ τὸ φιλολογικὸ του μέρους. Τὸ συστήνουμε θερμά.

“*Τὸ Παλλάδιο*”, μηνιαῖο περιοδικὸ τῆς Λεμεσοῦ. Διευθύνεται ἀπὸ τὴν κ. Πολυξένη Λοῦζιάδα.

Ἡ “*Νέα Ἠχώ*”, (ἐφημερίς) τοῦ Πόρτ - Σαῖτ ἀσχολουμένη μὲ τὴν ἔρευνα τοῦ «Ταχυρόμου» γιὰ τὴ θέση τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἑλληνισμοῦ δημοσιεύει ἓνα ἄρθρο (J.H.S.) στὸ φύλλο τῆς 21 Ἰανουαρίου πολὺ αἰσιόδοξο. Ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου, λέγεται στὸ ἄρθρο, εἶναι πειὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἦτανε στὴν προπολεμικὴ ἐποχὴ καὶ πειὸ ἄρτιος σὲ ἐμπορικὴ παρασκευὴ καὶ δράση.

“*Ἀρκαδία*”, ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα, Σικάγο. Στὸ φύλλο τῆς 11 Δεκεμβρίου ἔχει ἓνα μακρὸν ἄρθρο γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς Γεώργιο καὶ Δημήτριο Σπετσερόπουλο τοῦ Καΐρου, στὸ ὁποῖο ἀναγράφονται οἱ γενναῖες δωρεές τοὺς πρὸς τὴν πατρίδα τοὺς Ἀρκαδία γιὰ τὸ Σανατόριο τῆς Κορφοξυλιάς, τὴν διακόσμηση μητροπολιτικοῦ ναοῦ.

Διαβάζουμε ἓνα ἀξιοσημείωτο ἄρθρο “Ἑλληνικά” ποῦ τονίζει τὴν ἀνάγκην νὰ διατηρηθεῖ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα στοὺς Ἑλληνας τῆς Ἀμερικῆς, ἡ συναίσθησις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ θὰ τοὺς κάμει χρήσιμους Ἀμερικανοὺς πολίτας: ἀν’ ἀγαπᾶτε τὴν Ἀμερικὴν, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, “μάθετε τὰ παιδιὰ σας Ἑλληνικά γράμματα. Ἐνισχύσατε τὰ ὑπάρχοντα σχολεῖα, ἱδρύσατε νέα σχολεῖα, διὰ παντὸς τρόπου μάθετε τὰ παιδιὰ σας Ἑλληνικά, καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν μίαν ἡμέραν ὅχι μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ φυλὴ σας καὶ ἡ μεγάλῃ αὐτῇ θετῇ πατρίς σας ἡ Ἀμερικὴ”.